

Prelatovo pismo (travanj 2008.)

Trebamo tražiti, naći i razgovarati s Isusom – uvijek živim, koji hoda uz nas usred naših svakodnevnih okolnosti te koji u svom božanstvu prebiva, zajedno s Ocem i Duhom Svetim, u dubinama našega srca

21.04.2008.

Najdraža moja djeco: neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Šaljem vam ovo pismo tijekom Vazmenog vremena, dok naše duše obiluju radošću zbog Uskrsnuća našega Gospodina. Žalosni dani njegove muke i smrti su otvorili put radosti novog, vječnog života kojeg je Isus primio od Oca. Upravo jer se ponizio, poslušan do smrti, smrti na Križu - *«Bog njega preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom, da se na ime Isusovo prigne svako koljeno nebesnika, zemnika i podzemnika, svaki će jezik priznati: 'Isus Krist jest Gospodin!' - na slavu Boga Oca.»*[1]

Ovo je poruka koju Crkva naviješta s posebnom snagom od početka, te koju i mi Kršćani trebamo prenijeti drugim ljudima. Kao što je Papa rekao u svojoj poruci «Urbi et Orbi», prije par dana, Isusova smrt i uskrsnuće **«...događaj je nenadmašive ljubavi, pobjeda je Ljubavi koja nas je oslobodila od ropstva grijehu i smrti.**

Promijenjen je tijek povijesti, a u život čovjeka uliveni su neizbrisivi i obnovljeni smisao i

vrijednost.»^[2] U misli mi dolaze toliki Uskrsi koje sam proveo uz sv. Josemariju. Mogla se osjetiti njegova radost tijekom tih dana, radost koju bi širio na one uz njega. To je bila radost ukorijenjena u vjeri, nadi i ljubavi, krepostima koje nam je Bog ulio u dušu kako bi ga mogli spoznati, govoriti s Njim te ga voljeti. Ovaj čitav nadnaravni put je utemeljen na povijesnoj činjenici (koja je u isto vrijeme i događaj koji nadilazi povijest) slavnog Uskrsnuća našeg Gospodina. **«Jer Krist živi, Krist nije netko tko je otišao, tko je živio određeno vrijeme, a potom nestao ostavivši nam samo divnu uspomenu i dirljivi primjer. Ne, Krist živi. Isus je Emanuel – Bog s nama. Njegovo Uskrsnuće pokazuje nam da Bog svojih ne ostavlja.** 'Može li žena zaboravit svoje dojenče, ne imat sućut za čedo utrobe

svoje? Pa kad bi koja i zaboravila, tebe ja zaboravit neću'(Iz 49, 15), **obećao je On. I On je izvršio svoje obećanje. Bog nalazi svoju radost među djecom čovječjom (usp. Izr 8,31).**»[3] U svojoj Uskršnjoj poruci za ovu godinu Benedikt XVI. je kao temu izabrao stih iz Psalma 138 koji ide ovako u staroj verziji Vulgate: *«Resurrexi, et adhuc tecum sum. - Uskrsnuo sam i sada sam s tobom.»*[4] Liturgija ju koristi kao ulaznu antifonu Mise na Uskršnje jutro. U tim riječima, **«...dok se pomalja Uskrsno sunce, Crkva prepoznaje sam glas Isusa koji se, uskrsnuvši od mrtvih, obraća Ocu ispunjen radošću i ljubavlju, te kliče: Oče moj, evo me! Uskrsnuo sam, sada sam s tobom i bit ću zauvijek; tvoj Duh nije me nikad napustio.»**[5]

Tijekom ove Marijanske godine, nastojimo više «unijeti» našu Gospu u čitav dan. Kako li je to lako, kada

razmatramo slavna otajstva Krunice! Naš Otac je trudio «ući» u Gospinu radost dok je ona kontemplirala Isusovo uskrsnuće od mrtvih. Iako nam Evanđelja ništa ne govore o tom ukazanju, uvjerenje Kršćana je jednodušno. Ivan Pavao II. se pitao: **«Kako bi mogla biti Blažena Djevica Marija, prisutna među prvotnom Apostolskom zajednicom (usp. Dj 1,14) biti isključena od onih koji su sreli njezinoga Božanskog Sina nakon što je uskrsnuo od mrtvih?»**[6]

Marija je zasigurno bila prva kojoj se Proslavljeni ukazao, ispunjajući njezino srce, koje je toliko propatilo uz Križ, neizrecivom nadnaravnom i ljudskom radošću. Kako li se ne bi onoj koja je bila toliko usko sjedinjena s Otkupiteljem udijelilo od radosti trijumfirajuće Spasiteljeve prisutnosti?

Zastanimo na trenutak pred ovim prizorom. Naš Otac nas može ovdje

voditi: «Uskrsnuo je!- Isus je uskrsnuo. Nije više u grobu! Smrt je nadvladana životom! Javio se svojoj presvetoj Majci. Javio se i Mariji Magdaleni koja je izvan sebe od sreće. Javio se i Petru i ostalim apostolima. Javio se i tebi i meni, koji smo njegovi učenici, koji smo izvan sebe više nego Marija Magdalena . Što mu sve nismo rekli...»[7]

Vođeni ovim mislima, trebamo tražiti, naći i razgovarati s Isusom – uvijek živim, koji hoda uz nas usred naših svakodnevnih okolnosti te koji u svom božanstvu prebiva, zajedno s Ocem i Duhom Svetim, u dubinama našega srca. Ovo razmatranje ne bi trebalo biti samo pobožna misao. Osim što je njegovo Presveto Čovječstvo na nebesima, kao što i ispovijedamo u Vjerovanju, Isus ostaje u Crkvi te u svakom kršćaninu koji je u stanju milosti. njegova prisutnost u nama te uz nas je

stvarna iako Ga ne vidimo našim zemaljskim očima. No to kušamo na tisuće načina: u našoj želji za osobnim poboljšanjem – za svetošću! – koju Duh Sveti ulijeva u nas; u apostolskim težnjama koje nas potiču da tražimo druge duše – da im pomognemo približiti se Bogu, na milosrdan način kojim mi kršćani gledamo na sve muškarce i žene, bez razlikovanja u rasi, kulturi, socijalnom stanju ili vjeroispovijesti. Sve je ovo moguće, jer Uskrsli Gospodin u nama djeluje, živi u nama. Odbacujemo li sve što nas udaljuje od drugih?

Proteklih dana još jednom smo iznova proživjeli te meditirali ove spasonosne događaje. Uz to, pri obnavljanju naših krsnih obećanja tijekom Vazmenog bdijenja, ponovno smo potvrdili našu želju da uvijek kročimo s Kristom - koji nas je u sebe ugradio po duhovnom obnavljanju Krštenja, te koji nas hrani svojim

Tijelom i svojom Krvlju u Euharistiji, kako bi nas što jače poistovjetio sa sobom. Kao što je napisao sv.

Josemaría: «**Prisutnost živoga Krista u hostiji jest zalog, korijen i ispunjenje njegove prisutnosti u svijetu.**»[8]

Zahvaljujući ponajviše Euharistiji **«Kristov je život naš život, kao što je i obećao svojim Apostolima na posljednjoj večeri: 'Ako me tko ljubi, čuvat će moju riječ pa će i Otac moj ljubiti njega i k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti'(Iv 14,23). Zato bi kršćanin trebao živjeti onako kako je Krist živio, poprimajući Kristove osjećaje, kako bi mogao uzviknuti, zajedno sa svetim Pavlom: 'Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist'(Gal 2,20).»**[9]

Zahvaljujući intimnoj povezanosti između uskrslog Krista i živih dijelova njegovog Mističnog Tijela, svatko od nas treba prisvojiti riječi

Psalma kojeg sam citirao na početku ovog pisma. **«Pod tim vidom»**, istaknuo je Papa u svojoj Uskršnjoj poruci, **«...shvaćamo da se ono što uskrsli Isus danas izriče Ocu –** *'Sada sam i zauvijek s tobom'* - **odnosi i na sve nas za koje je rečeno da smo** *'djeca, a onda i baštinici, baštinici Božje, a subaštinici Kristovi, kada doista s njime zajedno trpimo, da se zajedno s njime i proslavimo'* (usp. Rim 8,17). **Zahvaljujući Kristovoj smrti i uskrsnuću, i mi danas uskrsavamo na novi život, te, sjedinjući svoj glas sa njegovim, izjavljujemo da želimo ostati zauvijek s Bogom, Ocem našim, beskrajno dobrim i milosrdnim.»**[10]

Ovaj novi život u Kristu zahtijeva od naše strane napor kako bi usmrtili *«staroga čovjeka»* - drugim riječima, sve u nama što nije u skladu s Božjim životom. Stoga, sv. Josemaría završava svoje razmatranje prvog

slavnog otajstva ovim riječima: **«Da više nikada nećemo umrijeti po grijehu. Da će naše duhovno uskrsnuće biti trajno. Prije nego što smo završili desetku, poljubio se rane na njegovim nogama...A ja, koji sam smjeliji, jer se više osjećam djetetom, priljubio sam svoje usne uz njegovo probodeno srce.»**[11]

Njeguješ li u svojoj duši duboko gnušanje prema bilo kojoj uvredi, bilo lakoj ili teškoj, našega Gospodina? Povjeravaš li se našoj Gospi kako bi ona postigla od Presvetog Trojstva čistoću i poniznost koje svi trebamo?

Iz razmatranja prvog slavnog otajstva Krunice možemo izvući još jednu odluku - odlučnost da ćemo učiniti da u ušima ostalih oko nas odjekuje – koji možda ne poznaju Krista ili se ponašaju kao da ga ne znaju – hitna potrebu da ga traže i slijede. Jer samo onda će biti ispunjeni neprolaznom radošću.

Svetkovina Uskrsa nas potiče da udvostručimo svoj žar prema dušama, da se ponašamo kao i apostoli te svete žene nakon što se srela uskrslog Isusa. Nisu bili zastrašeni nikakvom poteškoćom, već su dali svjedočanstvo Uskrsnuća – hrabro i neprekidno, te su privukli nebrojeno mnoštvo ljudi.

Kao kršćani, djeca Božja u Svetoj Crkvi, trebamo naviještati svugdje dobru vijest Gospodinova Uskrsnuća - temelja naše vjere. Riječima sv. Josemarije podsjećam vas:

«Gospodin želi sebi drage imati na svim zemaljskim putovima. Neke poziva u pustinju, da budu daleko od vreve svijeta i da tako pred drugim ljudima posvjedoče da Bog postoji. Drugima On povjerava svećeništvo. Većinu ipak želi imati u središtu svijeta i u zemaljskim stvarima; zato oni moraju Krista nositi svugdje gdje ljudi rade: u tvornice, laboratorije, na polja, u

*radionice, na bučne ulice
velegrada i samotne planinske
putove.»[12]*

Tijekom prvog tjedna u ožujku imao sam radost moliti se u dva Gospina svetišta koja je naš Otac često posjećivao. Prvog ožujka sam išao u Loreto, gdje su vlasti posvetile pješački put, koji vodi do Svete Kuće, svetom Josemariji. Ovaj put je omeđen, okružen Postajama Križnoga puta, uz koje su neke riječi koje je naš Utemeljitelj postavio. U subotu, 8. ožujka, otputovao sam u Fatimu. Stigao sam u Lisabon prethodne večeri, kako bi proveo nekoliko sati s vašim portugalskim sestrama i braćom, kao što sam i nastojao čitavo vrijeme tijekom ovih vikend-putovanja. Mnoge uspomene mi naviru u sjećanje, posebno kako se na ova dva mjesta, tijekom teških trenutaka, sv. Josemaría molio zajedno sa svojim kćerima i sinovima svih vremena. Više nego li u jednoj

prilici rekao je da je osjetio težinu no i ogromnu radost ljubavi prema svakome pojedinomu od nas.

Na oba mjesta ste me svi vi pratili, dok sam prikazao, u ovoj Marijanskoj godini, našu zahvalnost te čvrstu odlučnost da se u Djelu ponašamo poput vjernih učenika Isusa Krista. I u Loretu i u Fatimi, zazvao sam Gospu molitvama našega Oca i don Alvara, kako bi joj zahvalio na njezinoj zaštiti nad nama te na «Marijanskom pečatu Opusa Dei». Zamolio sam ju, u vaše ime, da ojača i uveća u svima nama duh istančane Marijanske pobožnosti koji nam je u nasljeđe ostavio sv. Josemaría.

Nastavimo se moliti za apostolsku ekspanziju Djela po čitavom svijetu, i u mjestima u kojima smo već prisutni te i u drugim mjestima gdje ljudi još uvijek čekaju na nas. Već sam vam spomenuo Rumunjsku, Indoneziju i Vijetnam. Također primamo hitne

pozive iz Bugarske. To je uzbudljiva pustolovina s kojom se suočavamo - svaki na mjestu gdje ga je Bog postavio. Mi ćemo ju izvršiti, uz pomoć naše Gospe, ako osobno nastojimo ojačati našu ujedinenost s uskrslim Gospodinom, od kojeg dolaze sve naše snage. Zamolimo za ovo po zagovoru svetog Josemarije. Prisjetit ćemo se, dvadeset i trećeg, godišnjicu njegove Potvrde i Prve Pričesti, te će njegova očinska pomoć učiniti od nas u potpunosti euharistijske duše.

Nemojte me ne pratiti svojim molitvama na moje nakane. Uvjeren sam, kao što sam čuo govoriti našega Oca, da vaša pomoć daje mojoj prošnji veliku jačinu pred Bogom.

Sa svom ljubavlju, blagoslivlja vas
vaš Otac

+ Javier

[1] *Fil* 2,9-11

[2] Benedikt XVI, Uskršnja poruka
“Urbi et orbi” 23. ožujka 2008.

[3] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*,
104

[4] *Ps* 138,18 (Vg)

[5] *Fil* 2, 9-11

[6] Ivan Pavao II, Opća audijencija
21. svibnja 1997.

[7] Sv. Josemaría, *Gospina krunica*,
Prvo slavno otajstvo

[8] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*,
br. 102

[9] *Ibid.*, br. 103

[10] Benedikt XVI, Uskršnja poruka
“Urbi et orbi” 23. ožujka 2008.

[11] Sv. Josemaría, *Gospina krunica*,
prvo slavno otajstvo

[12] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*,
br. 105

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-travanj-2008/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-travanj-2008/) (7.08.2025.)